Magyar Teátrum · A Magyar Teátrumi Társaság havilapja · 2026. április

Kvártélyházi portrék: Rock és színház – a kettős életút

Salamon Attilával beszélgettünk

Salamon Attila zenész, gitároktató, nevéhez olyan zenekarok fűződnek, mint a Phantom, Zabszalma, Manic Monday, Shabby Blues Band. Emellett a ZegJam-ek, könnyűzenei közösségépítő programok szervezője, és a Kvártélyház Szabadtéri Színház meghatározó zenei alkotója. A rockzene és a színház kettősségéről, valamint izgalmas életútjáról beszélgettünk.

– Milyen ambícióid voltak fiatal zenészként, és ez hogyan változott mára?

– Minden fiatal rockzenész vagy elektromos gitárral játszó szerintem szeretett volna világsztár lenni. Valakinek sikerült, valakinek nem, nekem nem, de még mindig nem adtam fel. Az ambíciók nem változtak, a kedv az ugyanolyan nagy és lelkes. Kicsit már reálisabban látom a világot, de imádom csinálni.

Ha a zenekarokat vesszük, akkor szerencsére mindig van aktuálisan működő, de párhuzamosan ez kétháromnál nem több, annyi még belefér. Rengeteget tanulok, amolyan éjszakai bagoly vagyok, és rengeteg idő megy el a felkészüléssel – akár színdarab, akár koncert – teljesen mindegy. A dalokat meg kell tanulni, elő kell adni.

– Mi vezetett a rockzenétől a színház felé?

– Ez Gáborral (Tompagábor Kornél) közös kapocs: először a 2000-es évek elején csináltuk együtt az Óz, a nagy varázsló-t. Közös barátunk, Monostori Jancsi (MoJazzter – a zalai formáció) hozott össze minket, innentől datálódik a közös alkotó tevékenységünk. Hosszú ideig mindenfelé dolgoztam, így sajnos a színházi felkéréseknek nem tudtam eleget tenni. Aztán úgy alakult, hogy a jó sorsom lehetővé tette, hogy hivatásos naplopó lettem és csak a zenéléssel, zenével kapcsolatos dolgokkal foglalkozom. Így 2023-tól folyamatosan együtt dolgozunk a Kvártélyházban és egyéb helyeken is, mert a Kvártélyház nem csak szabadtéri színház, a város nagy fesztiváljait is szervezi.

Karrierem során tucatnyi zenekarban játszottam, és ezeknek köszönhetően kaptam a felkérést az EgerszegFeszt és a Vadpörkölt és Borfesztivál – Zalai Teríték Dísz téri Fesztiválszínpad programjának az összeállítására. Ennek mindig nagyon-nagy örömmel teszek eleget, borzasztóan megtisztelő ez a feladat. Bár nem könnyű változatos programokat összeállítani, örömteli ez a közös meló most már harmadik éve.

A 2023-as Kőműves Kelemen volt az első nagy közös színházi munka, ahol szerepet is játszottál az előadásban. Milyen volt ezt megélni?

Én alapvetően nem vagyok egy „kiállok a sziklára, videóklip kellős közepén lobogó hajjal hős típus", viszont volt egy olyan szerep, ahol egy kicsit ilyennek kellett lenni: ez a Kőműves Kelemenben volt 2023-ban. In medias res módon álltam a színpad közepén egyedül, mert egy hatalmas, négyperces, 2000 wattos gitárszólóval kezdődött a darab – így a kedves közönség egy részének sikerült megigazítanom a dauert a hajában.

Érdekes, hogy annyira nem a privát én vagyok, de mégis jól működött abban a pillanatban. Nem is tudom, lehet, hogy az ember addig nem is tudja magáról, ameddig nincs benne a szituációban. Ezzel kezdődött, a Kőműves Kelemennel a Hevesi Sándor Színházban, és borzasztóan imádtam minden egyes pillanatát, minden egyes előadásának. Döcögős és kalandos volt, de el nem cserélném semmiért.

– Egy előadásban hol látod zenészként a saját helyedet? Miként egészíti ki egymást a rendezői és a zenei gondolkodás?

– Nyilván az embernek – mint ahogy a rendezőnek – nekem is van egy saját stílusom, legalább is merem remélni. Úgy veszem észre, jól ki tudja egészíteni egymást a koncepció, meg amit én hozzá tudok adni magamból. Nagyon tetszik ez a színházi közeg. A kollégák ad-hoc poénjaiból is születnek zenei megoldások. Mert a rockzene, az rockzene. Engem azonban vonz mindenféle más zenei műfaj is, nem csak olyan, amiben gitár hangját hallhatjuk, hanem akár a klasszikus muzsika is. Úgyhogy innen merítkezem.

– Melyik volt a legizgalmasabb zenei megoldás vagy darab, amin a Kvártélyházban dolgoztál?

– A legeslegizgalmasabb számomra a Kvártélyházi improvizációk és más variációk című ZA-KO (ZAlaegerszegi KOrtárs Fesztivál) előadás volt, amit Tompagábor Kornéllal és Máriás Zsolttal, a zenei vezetőnkkel készítettünk. Egy nagyon rendhagyó és izgalmas felkérést kaptunk a Gábortól, ami egy igazi zenei hullámvasút lett. Hatalmas élmény volt összerakni velük az egészet, a felkészülési időszakot beleértve, ami minden színdarabnál már egy csoda. Azt hiszem olyan performansz született, ami nem hétköznapi: komolyzene és rock, rockgitározás a komolyzenében, komoly zenélés a könnyűzenében – minden, ami csak eszünkbe jutott. Egy nagyon különleges dolognak érzem a nevek, meg a zeneisége miatt is.

– Vannak konkrét terveid a jövőre, vagy inkább spontán alakulnak a munkák?

– Azt, hogy nekem mondjuk, mint egyéni karrierrel nagy terveim vannak-e, nem tudom. A színházzal nagyon szívesen dolgozom közösen, folyamatosan. A Kvártélyház előző éveiben több előadásban, mint az ÁJLÁVJÚ (2023.), HAIR (2024.), SPAMALOT (2025.) vettem részt, idén az Anconai szerelmesekkel folytatjuk a közös munkát. Itt a zenés színházi produkciókban kiemelten fontos, hogy zenészként együtt tudjunk gondolkodni, alkotni. Reméljük sok ilyenre lesz még lehetőségem.

– Nem csak a színpadon találkozhatunk veled, évek óta tanítasz fiatalokat is. Mennyi tanítványod van most?

– Jelenleg is tanítok, elsősorban kezdőket. Gyakran szokták kérdezni, hogyan működik ez a komoly- és könnyűzenei irány. Hál' Istennek elmondhatom azt, hogy nincs különösebben műfaji megkötés. Általában könnyűzenében, azon belül is rockos vonalon oktatok. Ez iránt mutatják a legnagyobb érdeklődést egyébként még a lányok is. Jelen pillanatban tizenöt tanítványom van, de ez mindig változó: van, aki meggondolja magát, meg van, aki többször szeretne járni, mint ahányszor lehet. Összességében a tanítás nagyon sikeres, és ki tudom teljesíteni az életem nagyobb részében.

– Egyre inkább beékelődnek a zenei világba is a technológiai újítások, az AI megoldások. Hogyan állsz ehhez?

– Az AI nagyon új technológia, szerintem sokan még föl sem eszméltünk, micsoda dolgokra képes. Reméljük, jó dologra fordítja majd mindenki, segíteni fogja a hétköznapokat minden területen. Zenészként kétoldalúan állok hozzá, kicsit félek, mert talán idővel bizonyos részfeladatokhoz nem lesz szükség emberi munkára. Ugyanakkor bízom benne, hogy kialakul a kultúrája, ahogy nem veszi el senki munkáját.

Nagyon felgyorsult az életünk, sokszor dolgozunk határidőre, így nem mindig van ideje az alkotóművésznek az ihletre, múzsára várni. Szerintem ilyenben irányadónak, egy kezdeti szikrának talán nem bűn használni, például hangszerelésben harmóniamenetekhez. Én az AI-ban, mint ötletelésre alkalmas eszközben látok fantáziát. Talán ez nem az alkotás, nem a művészeti oldalának a rovására megy. Inkább egy technológiai vagy technikai végtermék szempontjából fontos dolog.